

derfor kan jeg for mit Vedkommende heller ikke se, at der er noget principmæssig urigtigt i at henvise disse Udgifter's Afholdelse til Statslaan. Men hvad der er af en væsentlig Betydning og har været afgørende for mig, og hvad jeg ogsaa antager, vil have en afgørende Betydning for ærede Medlemmers Stemmegivning, er dette, at det, saaledes som Forholdene have udviklet sig, vistnok omtrent maa anses for at være en Betingelse for Sagens endelige Gennemførelse, at dette Lovforslag, hvad Udgifterne angaa, kommer til at fremtræde paa samme Maade som de andre Jærnbane-forslag, der for Tiden foreligge Rigsdagen, og mig forekommer det, at ærede Medlemmer, som have haft nogen Betænkelighed ved at gaa med til at stille et Ændringsforslag som det her foreliggende, nu maa se paa Sagen mere roligt end tidligere; thi det vil jo vistnok indrømmes, at naar Folketinget har vedtaget, at alle andre Jærnbaneanlæg, baade Statsbaneanlæg og private Jærnbaneanlæg, i den nærmeste Fremtid skulle tilvejebringes ved, at der rejstes Statslaan, saa vil der heller ikke kunne være noget principielt imod at gaa ind paa en sliq Betingelse ogsaa i dette Forslag. Jeg kan forstaa, at man i det hele taget principielt er imod i dette Øjeblik at gaa ind paa at samtykke i Rejsningen af store Statslaan til Gennemførelsen af Jærnbane-foranstaltninger. Men naar det maa betragtes som omtrent afgjort, at de mange andre Jærnbane-foretagender skulle bringes til Veje gennem Statslaan, kan der, forekommer det mig, principmæssigt ikke være noget til Hinder for at gaa ind paa noget lignende, hvad den forholdsvis lille Sum angaar, om hvilken der her er Spørgsmaal, og naar det forholder sig saaledes, føler jeg mig overbevist om, at man vil lægge væsentlig Vægt paa den Betragtning, jeg nys gjorde gældende, den nemlig, at der omtrent ingen Udsigt er til Sagens Gennemførelse heller i Aar, hvis man ikke gaar ind paa Tilføjelsen af en saadan Bestemmelse som den, der her er foreslaaet. Derimod, hvis man gør det, saa er der — ja, jeg overtager ikke nogen Garanti — saa vidt jeg kan skønne, god Grund til at haabe, at denne Sag nu maatte kunne blive ført til Ende, noget, som vi vel alle sammen ønske; men jeg vil føje til, en lykkelig Ende, saaledes som man gentagne Gange her i Folketinget har erklæret, at man ønskede den bragt til Ende. Jeg skal derfor anbefale ærede Medlemmer at stemme ogsaa for det af mig stillede Ændringsforslag.

N. Nielsen: Det var midt i Februar Maaned, at vi havde denne Sag til 1ste Behandling, og nu ere vi ved Slutningen af April, og først nu staa vi ved 3dje Behandling. Jeg var den Gang imod, at man skulde henvise Forslaget til Udvalg, fordi jeg frygtede for, at man vilde arbejde for langsomt paa Sagen. Smidtidigt er Samlingen nu fortsat ud over April, og saa er Grunden til at være ængstelig jo for saa vidt ikke langer til Stede; men der er noget andet, jeg i Forbindelse hermed dog maa gøre en Bemærkning til. Da de Arbejdsforhold, der have hersket her i Rigsdagen i forrige og næstforrige Uge, førte til, at det næsten var en Overraskelse af træffe en Rigsdagsmand i Rigsdagsbygningen og overhovedet i Byen, fandt jeg som alle andre, eller de fleste andre sjerntboende, det passende at benytte disse Forhold til at aflægge et Besøg i Hjemmet. Jeg rejste her fra Kjøbenhavn sidste Tirsdag Aften. Da jeg kom til Viborg Station, altsaa til den Station, hvis Behandling vi nu staa over for, blev jeg hjilt med Udbrud fra forstællige Sider: "Nu er det jo i Orden! Nu skal Viborg Station jo flyttes!" — "Ja," siger jeg, "det haaber jeg, jeg har arbejdet for det, og det har jo saa godt som alle i Folketinget, men desværre, det er jo ikke endelig afgjort." — "So, det er afgjort, siger man." — "Nej." — "So, det har staaet i, "Viborg Stiftstidende" — " — Og saa viste man mig "Viborg Stiftstidende", og der stod en Meddelelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: "Efter hvad vi fra paalidelig Side erfare, er Viborg Banegaards Flytning til Trekroner nu en afgjort Sag mellem de vedkommende Myndigheder, hvoriblandt ogsaa Regeringen. Der bevilges hertil 500,000 Kr. mod Statslaan." Det stod i "Viborg Stiftstidende" den 16de April. Det var den 17de April, jeg ankom til Viborg Station og altsaa fik denne Meddelelse mundtlig efter Stiftstidenden. Udvalget havde den Gang — og det var den Myndighed, der havde Sagen under sig; ingen anden Myndighed kunde der være Tale om end det Udvalg, hvoraf jeg er Medlem, og saa Regeringen, der paa det Tidspunkt forretningsordensmæssigt og grundlovs-mæssigt kunde have truffet nogen Overenskomst. Forud for dette Tidspunkt, da Meddelelsen havde staaet i, "Viborg Stiftstidende" Dagen forud, havde Udvalget ikke holdt Møde siden den 15de Marts. Jeg kan ikke unblade — det gør mig ondt, at jeg maa gøre det — at rette det Spørgsmaal til den højtærede